

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2202/2016
08.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из породичних односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Лазар Бегенишић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Тијана Дивљак, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 417/16 од 14.07.2016. године, на седници одржаној 08.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 417/16 од 14.07.2016. године.

Образложење

Основни суд у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији, пресудом П2 289/2015 од 28.03.2016. године, исправљеној решењем тог суда П2 289/2015 од 13.05.2016. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је утврдио да су тужени извршили насиље у породици према тужиоцу, наношењем тешких телесних повреда, угрожавањем телесног интегритета тужиоца. Забранио је туженима прилазак тужиоцу на удаљености мањој од 100 метара, као и сваки приступ око места становања тужиоца, кући у улици ... број ... Констатовао је да ће изречене мере заштите од насиља у породици трајати годину дана од дана правноснажности ове пресуде и могу бити продужене док не престану разлози због које су мере одређене. Обавезао је тужене да солидарно накнаде тужиоцу трошкове парничног поступа у износу од 226.100,00 динара, са законском затезном каматом од 28.03.2016. године па до коначне исплате.

Основни суд у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији, решењем П2 289/2015 од 28.03.2016. године, усвојио је предлог тужиоца за одређивање привремене мере, и забранио туженима сваки прилазак тужиоцу на удаљености мањој од 100 метара, као и сваки приступ око места становања тужиоца у стамбеном објекту у улици ... број Констатовао је да привремена мера дејствује одмах и да жалба не одлаже извршење привремене мере.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж2 417/16 од 14.07.2016. године, делимично је усвојио жалбу туженог ББ, делимично одбио и усвојио жалбу туженог ВВ, тако што је пресуду Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П2 289/15 од 28.03.2016. године, исправљену решењем П2 289/2015 од 13.05.2016. године, преиначио у односу на туженог ВВ и у односу на њега одбио тужбени захтев у целости, а у односу на туженог ББ, забрану приближавања тужиоцу смањено на удаљеност мању од пет метара, у осталом делу одлуке о главном захтеву потврдио; и решење о трошковима садржано у пресуди потврдио у односу на туженог ББ, док је у односу на туженог ВВ, одбио захтев за накнаду трошкова тужиоца према туженом ВВ и обавезао тужиоца да накнади туженом ВВ трошкове првостепеног поступка у износу од 88.500,00 динара. Обавезао је тужиоца да накнади туженом ВВ трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара. Одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Одбио је захтев туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка. Утврдио је да је жалба тужиоца повучена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у побијаном делу, тако што ће се усвојити тужбени захтев у делу који се односи на туженог ВВ и обавезати туженог ВВ да солидарно сноси трошкове првостепеног поступка са туженим ББ, као и трошкове поступка по ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 1. а у вези члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су у тазбинском сродству. Тужилац са супругом живи у једном делу двојне стамбене зграде, а тужени ББ са својом мајком, која је супруга пок. брата супруге тужиоца, у другом делу. Тужени ВВ је брат туженог ББ и живи у истом месту, али на другој адреси. Односи између странака су увек били коректни. Критичном приликом странке су боравиле у заједничком дворишту, где је конзумиран алкохол, започета дискусија о радовима на степеништу куће и дошло до вербалног сукоба, после чега је тужени ББ песницом ударио тужиоца у пределу ока, наневши тужиоцу тешку телесну повреду у виду расцепа очне јабучице десног ока са захватањем унутрашњих структура. Тужилац је тим поводом хоспитализован, хируршки збрињаван и његово лечење је потрајало. После инцидента у дворишту су изашле супруга тужиоца и мајка тужених и позвана је хитна помоћ. Тужени су знатно млађи и снажнији у односу на тужиоца, који је инвалид и теча тужених.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и у односу на туженог ББ забранио приближавање тужиоцу на удаљеност мање од пет метара, имајући у виду да тужени ББ, станује са својом мајком у другом засебном делу двојне стамбене зграде и да би забраном приласка

месту становања тужиоца на удаљености мањој од сто метара био онемогућен да станује у кући, као и да се не ради о више пута поновљеном моделу понашања, па да би мир и спокојство тужиоца били заштићени изреченом забраном. Поред тога, другостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца у односу на туженог ВВ, имајући у виду да према утврђеном чињеничном стању исти није учинио насиље према тужиоцу и да не би било оправдано изрицање мере заштите од насиља, с обзиром на то да тужени ВВ није ударио тужиоца и не станује у истој кући заједно са тужиоцем.

Полазећи од утврђених чињеница, правилно је другостепени суд применио материјално право и то одредбе члана 197-200 Породичног закона („Сл. гласник РС“, број 18/05, 72/11, 6/15), у вези заштите од насиља у породици, одбијањем тужбеног захтева према туженом ВВ.

Конфликт странака дана 28.03.2016. године, представља изоловани инцидент коме нису претходили вербални ни физички сукоби странака из ранијег периода. Тужени ВВ није учествовао у физичком повређивању тужиоца нити био главни актер сукоба у вези градње обзиром да не станује на адреси странака, а свађа је настала током заједничког конзумирања алкохола. Ревизијом се неосновано указује на дрско понашање и вређање туженог обзиром на исказ тужиоца у парници: да су били припити, да је тужени ВВ био присутан али се није мешао у разговор нити га ударио. Стога је правилан закључак другостепеног суда да тужени није учинио физичко ни психичко насиље према тужиоцу и правилно је одлучено преиначењем одлуке основног суда и одбијањем тужбеног захтева према ВВ.

Неоснован је захтев тужиоца за накнаду одређених трошкова у ревизији, с обзиром на успех тужиоца у овом поступку у смислу члана 153. ЗПП, а у вези члана 207. Породичног закона.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић